Mutare disciplinară

– E o colonie mică. Cum de aţi acceptat să veniţi tocmai aici, domnule doctor? întrebă administratorul, un bărbat între două vârste, cu un început promiţător de burtă şi cu o chelie deja bine conturată.

– Mică?! De ce spuneţi asta? se miră doctorul - şi imediat zâmbi, mulţumit de sine, fiindcă tocmai reuşise să înlocuiască răspunsul cu oîntrebare. Eu văd un dom mare, curat şi foarte bine întreţinut! Şi fete taaare frumoase!

Luându-şi un aer de falsă modestie, administratorul zâmbi la rândul lui, extrem de încântat de impresia bună pe care o făcea fieful lui - cel puţin la prima vedere.

– Da, domnule doctor, e un dom mare, şi eu mă străduiesc din răsputeri pentru ca organizarea şi aspectul să nu lase câtuşi de puţin de dorit. însă e singurul dom al coloniei. Singurul, înţelegeţi? Şi nici nu e suprapopulat. Pe aici nu sunt decât mineri şi terraformatori - şi nu toţi au familie. Avem mai degrabă cupluri homosexuale, deşi există şi bordelul, şi fetele de la bar, şi cele de la hotel... Hotelul nu e mare, turişti nu vin mai de loc, dar mai pică câte un afacerist, câte-un aventurier, câte-un reprezentant al oficialităţilor. Mă rog, oficialii sunt şefii mei, îi cazez în casa de oaspeţi a Administraţiei, unde puteţi sta şi dumneavoastră până ce vă alegeţi şi vă amenajaţi una din locuinţele disponibile. Puteţi sta în vecinătatea artiştilor - avem doi pictori şi o sculptoriţă, sau printre rentieri - ăştia sunt cam o duzină, oameni de treabă, dar ciudaţi, după părerea mea. Cum se poate ca un tip plin de bani să-şi stabilească reşedinţa tocmai aici, pe coclauri? Sunt mai ciudaţi decât călugăriţele - avem şapte, şi-au încropit un minischit în extremitatea nordică. Şi mai e şi pustnicul, un nebun care şi-a construit un minidom în munţi, la vreo cinci kilometri de mină... Oricum, revenind la locuinţă, eu v-aş sfătui să optaţi pentru una din zona noastră, a celor din administraţie, dar, fireşte, alegerea vă aparţine... Şi, apropo de alegere, tot nu pricep cum a putut un băiat tânăr şi chipeş ca dumneavoastră să aleagă colonia noastră... Nici n-am mai avut doctor de trei ani, de când a plecat domnişoara Alice Bell, o femeie deosebită... A plecat fiindcă a fost promovată...

– Cum aţi spus?! tresări doctorul. Alice Bell?!

– Da, chiar aşa, confirmă administratorul, şi adăugă,

însufleţindu-se: O cunoaşteţi?

– Mda, mormăi doctorul. A fost şefa mea, pe Terra Nova...

– Aha, înseamnă că v-a povestit despre colonia noastră... Sunteţi cercetător, savant, nu-i aşa? Aţi venit, de fapt, ca s-o studiaţi pe Ea, nu-i aşa?

– Pe ea?! se strâmbă doctorul. Care ea?

– Pe Eash, minunea şi blestemul nostru! exclamă administratorul. Vreţi să spuneţi că nu v-a povestit domnişoara Bell despre vrăjitoare?! se interesă, mai degrabă dezamăgit. Aşa îi spunea domnişoara, vrăjitoare. E..., a fost o biată orfană - taică-su a murit în primul accident din mină, la nici o lună după ce maică-sa fugise cu o şatră de ţigani, singura care a trecut vreodată pe aici. Cred că şi ea, maică-sa, era ţigancă. Iar Eash a crescut cum a putut, din mila unuia sau a altuia, şi s-a făcut frumoasă - frumoasă cum n-am mai pomenit, Doamne păzeşte! Şi aşa a rămas, domnule doctor, frumoasă şi tot tânără, Doamne păzeşte! Domnişoara Bell spunea că are legătură cu faptul că doarme numai sus, sub cupola domului - mă rog, avea dumneaei o teorie, despre nu ştiu ce radiaţii. Da' tot nu putea să explice de ce, de când s-a stabilit Eash acolo, ne ocolesc meteoriţii. Nimic, de ani de zile, ca şi cum ceva, ca un soi de câmp de forţă, le-ar devia traiectoria, înţelegeţi?

– Aha, făcu doctorul, de asta domnişoara Bell îi spunea vrăjitoare?

– A, nu!... Fiindcă vrăjeşte bărbaţii. Toţi aleargă după ea ca nebunii... Şi eu, acum zece ani, când am venit aici, am păţit-o... Şi nemernica nu respinge pe nimeni, îi lasă pe toţi să creadă că e foc de îndrăgostită... Până într-o bună zi, când te simţi în culmea fericirii, fiindcă ea ţi se oferă pentru prima oară, şi când, dintr-o dată, nu mai poţi s-o atingi... Ceva, ceva invizibil, ca un soi de câmp de forţă, te opreşte la câţiva milimetri de ea... Şi ea e acolo, înăuntru, goală, pe de-o parte făcându-ţi semne îmbietoare, pe de alta bătându-şi joc de neputinţa ta... Ce mai, pe unii îi scoate din minţi, altora le frânge inima... Eu unul încă nu pot să mi-o scot din suflet, nu ştiu dacă mă puteţi înţelege... Fiindcă, abia acum pricep, idiotul de mine, probabil că v-a atras aici zvonul despre

comunitatea homosexuală...

– Eu, homosexual?! se scutură doctorul. Doamne fereşte!

– Vai de mine! Adică..., îmi pare rău pentru

dumneavoastră, îl compătimi administratorul. Fiindcă..., oh, ce neatent sunt! Aşa-i că aţi spus ceva de fete taaare frumoase? Nu cumva aţi şi văzut-o? O brunetă cu ochi verzi, migdalaţi, zveltă, într-un costum franjurat?

– O, da, oftă doctorul, şi faţa i se aprinse într-un zâmbet aparte, pe care administratorul îl mai văzuse de atâtea alte ori, pe atâtea alte chipuri! Cum, prima femeie frumoasă care mi-a ieşit în cale e chiar... vrăjitoarea? Nu se poate!... Nu se poate! repetă, înnegurându-se. Căţeaua mi-a făcut-o!

– Cine?! exclamă administratorul, în timp ce îl bătea gândul că bietul doctor deja înnebunise.

– Alice! Domnişoara Bell! N-aţi auzit?! Mi-a fost şefă! Ea m-a trimis aici. Mutare disciplinară! „Pentru că mi-ai frânt inima, afemeiat nenorocit!" Asta mi-a spus când m-a expediat încoace!